

19. 4. 2026 – Copak nemám volat k odpovědnosti?

1. čtení: Mk 9, 38-42

Píseň: S459 – Misericordias Domini

Základ kázání: 2Sam 4

Kázání: Milí shromáždění,

„nepřítel mého nepřítele je můj přítel.“ Vypráví lidská moudrost. Živá dodneška i v nejvyšších politických kruzích. „Kdo není s námi je proti nám.“ Úplně stejná „moudrost.“

Ale ta Bible pořád dokola otravuje s něčím jiným. Většinou s *opakem* lidské moudrosti (1Kor 1, 19nn). Tak i ortodoxní žid Ježíš: Kdo není *proti* nám, ten je s námi. I když si dovoluje mimo naši skupinu činit Boží dobro Kristovým jménem! Takový darebák to byl už pro Kristovy věrné učedníky! Až ti *proti* nám *nejsou* s námi a pro nás.

Tak Kristus jednal v souladu s příkladem také Davida. Znovu a znovu zjišťujeme, jak málo je na Kristu originálního. „Spadlého z nebe.“ Když známe ten tzv. „Starý“ Zákon. Vždyť i to je jeden z mnoha důvodů, proč nám vadí: V našich očích okrádá Krista o magickou jedinečnost jeho učení i jednání. Ta zůstává v jeho vzkříšení. Které je darem Boží milosti, nikoli Ježíšovým výkonem.

Ačkoli i Novému Zákonu *právě o to jde*: Kristus byl ortodoxní, pravověrný žid. Činil a učil stejné jako Mojžíš (explicitně!). A David. A proroci. *Proto* byl Kristem. I ve své lásce k nepřátelům „jen“ jednal po příkladu největších postav Božího lidu.

Ačkoli i pro něj to znamenalo jednat *proti* tisíciletým lidským zvykům. I proti dobovým trendům. A platit za to vysokou cenu. Ale i to stejně jako David. Proroci. Praotcové. Apoštolové. Mojžíš...

V dnešním příběhu pak David zcela očividně. Až je ten příběh vlastně zbytečný. I David v něm zmíní, že *tohle už přece někdo zkusil*. A jak dopadl? Jak dopadl ten amálecký bezdomovec, který zabil Saula, Božího mašijacha, mesiáše?

Jak dopadl ten, kdo Davidovi přinesl *radostnou zprávu* – řecky euangelion, evangelium (v. 10; hebr. b-s-r)? David ho nechal popravit. Ale vždyť mu i podle Bible přinesl *evangelium* – radostnou, dobrou

zprávu! Jakoby snad Boží dobrá, radostná zpráva – evangelium – bylo něco jiného, než si myslí pohané i mnozí věřící tisíce let...

A stejně *to samé* jako ten Amálekovec zkusili ti dva hlupáci vůči *stejnému* Davidovi. A jistě se oba vrazi strašně divili, že dopadli *stejně*. Že král David jednal kongruentně, koherentně, věrně, stále, vytrvale. *Stejně*. Že *nejednal*, jak ho zrovna napadlo. Jak se mu zrovna domněle hodilo. Jak se zrovna v tu chvíli hodilo a líbilo *jim*. Tak přece fungují malé děti...

O to tragikomičtější byla celá situace, že David *sám* přece *tolikrát odmítl* Saula zabít. Odmítal nátlak a názory a víry i svých *nejvěrnějších*. A Kristus opět později *stejně* (např. Mt 4, 10 + 16, 23; Mk 8, 33 atd.).

A *přesto* si ti dva Benjamínci „mysleli své.“ Měli svůj názor. Svou moudrost. Tak běžnou v lidském světě! Tak přece *bude po jejich!* *Oni* na to „kápli!“ Celý svět se jim přizpůsobí! Král se jim přizpůsobí! Protože *oni* jsou dokonce ochotni pro svou víru lhát. Urážet. Podvádět. Vraždit. I syna krále. U něj doma. Když spal. Vždyť „nepřítel mého nepřítele je můj přítel“ a „kdo není s námi, je proti nám.“

Jak strašný je člověk. Jak strašlivý je lidský hřích. Takové obludnosti – a tak samozřejmě věřené. Vykonyvané. Mezi pohany i mezi „věřícími.“ Tak samozřejmě, normálně.

A stále znovu v rozporu s Kristem. Davidem. Mojžíšem. Bohem: „Kdo není *proti* nám, ten *je s* námi a pro nás.“ Ačkoli s námi nechodí. Ačkoli s námi ani nechce mít nic společného. Ačkoli si dokonce o nás také „myslí své.“ Jako my o něm. Ale dokud neškodí ale pomáhá – není problém.

Ale nepřítel mého nepřítele *zůstává* nepřítelem. Vrah *zůstává* vrahem. Podvodník podvodníkem. Nepřestane jím být jen proto, že zavraždil někoho, koho jsme si *my* přáli mrtvého.

Opak je přece pravdou. *Právě tím* se stali vrahy. Zrádci. Podrazáky. Zákeřnými. Nedůvěryhodnými. Ačkoli i oni řeknou: Ale udělali jsme to *kvůli* tobě. Udělali jsme to *pro* tebe. Pro *vás*. Svým vražděním. Lhaním. Podrazy. Zbabělostí. Jak aktuálně a běžně dodnes!

Tak i David jim odpověděl slovy už Boha Kainovi (Gn 4, 10-12): To bych vás teď neměl volat k zodpovědnosti za prolitou krev? A stejně řekl Bůh i Noemovi po potopě. (Gn 9, 5)

Jak jinak by měl odpovědět? Jasně, že David jedná podle slov *Božích!* Ačkoli vyslovených někomu jinému. A třeba už strašně dávno. A stejně Kristus podle slov a jednání Davida. A tak i Kristus podle *Božího*

slova Noemovi a Kainovi. A tak máme stejně i my. Ne podle „své“ víry nebo „své“ situace. Nebo „svými“ slovy. To si jen hledáme cestičky, jak *nečinit* Boží – ale co je nám pohodlné. Příjemné. A vem d'as pravdu, spravedlnost, dobro, spolehlivost, důvěryhodnost, prospěšnost...

Vždyť na co tak strašně chytrého jsme přišli my? Co tak strašně chytrého, moudrého, moderního, *osvědčeného tisíciletími utrpení* jsme objevili? Vymysleli? Vykoumali? Když i Boží Syn opakoval do zblbnutí slova a činy stará tisíciletí?

Jak samozřejmá je lidská pýcha. Že *my* jsme na „to“ teď přišli. Jak pyšná je naše církev – domnívající se, že ona teď přišla na to, jak se má církev dělat. Úplně jinak než všichni ostatní v průběhu tisíciletí. Protože přece jen v podstatě všichni odešli – také pro ohromnou pýchu a aroganci instituce. I mnohých jednotlivců. *My* to víme – *vy* to dělejte. A neste za to důsledky. Kdo by s takovými lidmi chtěl být?

Přeci nebudeme jednat podle „starého.“ Ať už zákona. Nebo čehokoli jiného. Vždyť jen už dvojpříkázání lásky je ze Starého zákona (Dt 6 + Lev 19). Už lásku k nepřátelům tam opakovaně vykonávají Boží věrní (Abraham! Mojžíš! David!). Už Boží přemáhání smrti je v něm. Už Velikonoce jsou starozákonní.

Proto je to vše osvědčeno tisíciletími. Zejm. pronásledování, utrpení, nenávisti, genocid, útlaku. *Proto* jen takové může vysvobodit. Spasit. Pronést i nejhorším zlem lidského světa.

Ale i *my* dnes chceme nové. Chceme „to své.“ Chceme se dobře cítit. Po vzoru koho...? Kritizovaného starozákonního lidu! A některých prvokřesťanských sborů! A schválně – kdo říká a hlásá stejné dnes? Celebrity, korporace, reklamy? Církev? A ten Abraham, Izák, Mojžíš, David, proroci, Bůh, Kristus?

Tak by nemělo překvapovat, jak samozřejmě bylo i pro Ježíšovy učedníky *bránit dobrým skutkům* někoho jiného. Jak samozřejmě se *tím* přišli pochlubit Ježíšovi! Jak hrdí byli na to, že kdosi vyháněl demony z lidí a oni mu v tom *bránili!*

Jako Rekáb a Baana. O víc než tisíc let dřív. „Mistře, my jsme ho viděli, jak pomáhá lidem s neřešitelnými problémy tvým jménem, ale s námi *nechodí!* Tak jsme mu v tom zabránili!“

Vždyť takoví jsou nejhorší. O kolik lepší jsou přece ti, kteří nikomu nepomáhají. Vytvářejí problémy pro ostatní. Ale *chodí s námi!* Jsou s námi v partě! A o to přece jde – o *naši* skupinu! O *naši* rodinu, sbor, církev, město, bratrstvo, sesterstvo – gang...!

Ne o dobro. Nedej Bože pro *cizí*.

Tak i Ježíš hned přidal velmi drsná slova. Když máme pocit, jak je hodný a laskavý. A Starý Zákon tak zlý a přísný: „Kdo by svedl k hříchu byť *jednoho z nepatrných*, kteří ve mně věří, bylo by mu lépe, kdyby ho utopili. S obrovským šutrem přivázaným na krku.“

Jak laskavý a hodný je Ježíš! Jen za *svedení* k hříchu někoho podle nás *zanedbatelného* doporučuje mafiánské utopení. Protože to bude *mírnější a laskavější trest než Boží odpověď*. Vždyť jak se s takovými vypořádal David...

Který pak šel, a pohřbil svého nepřítele. Už zase. Jako pohřbil nepřítele Abnéra, také úkladně zavražděného, tak pohřbil i Íš-bóšeta. Svého protivníka. Který by Davida klidně zabil, kdyby mohl. Stejně jako David děkoval za pohřeb Saulův.

Také proto, že ten zavražděný nepřítel Íš-bóšet byl Saulův syn. A David Jónatanovi slíbil, že *nevyhubí* Saulův rod. Že se o Saulovy potomky dokonce postará. Ačkoli jsou to přece jeho nepřátelé! Jsou to *konkurenti* o moc a trůn a vliv a pohodlí!

Což připomíná ten podivný vložení v. 4 dnešního příběhu. Jakoby tam nepatřil. O nějakém zchromlém synu Jónatana. To je přece pro tenhle příběh úplně jedno!

Jen je už zase pravdou pravý opak lidsky-normálního: Mrzák Mefíbošet je nyní *posledním* potomkem Saulova rodu. Posledním soupeřem o trůn Božího lidu. Stačí se zbavit i jeho, a David upevní svou moc jako Šalomoun. Který vraždil i své bratry. A také proto byl zavržen.

Ale David *opačně*. Protože jeho srdce bylo plně při Hospodinu. David se o toho mrzáka Mefíbošeta postará. Podle svého slibu. Podle věrnosti Boží. Podle milosrdenství Božího *zejména* vůči nejmenším.

A dokonce se o něj postaral vskutku královsky (2Sam 9). Vskutku božsky. Vskutku *kristovsky*. A proto je Ježíš z *jeho* rodu. A David mesiášským králem. Pro svou věrnost Bohu. *Zejména* proti lidským tradicím a moudrosti. Vždyť patřil mezi „ty nejmenší!“

Amen

Píseň: EZ689 – Proč se svět marností, bohatstvím honosí